

ERZBISTUM
HAMBURG

Pastirsko pismo

v okviru Asgarjevega tedna 2023
– končna izvedba

Pastirsko pismo

v okviru Asgarjevega tedna 2023
– končna izvedba

Drage sestre, dragi bratje,

za življenje rabi človek upanje in zaupanje. Momentalno gledamo z mnogimi in velikimi skrbmi v bodočnost. Vojna v Ukrajini in vse njene posledice, klimatske spremembe in situacija cerkve-vse to nas postavlja pred velike izzive. Vse te negotovosti ni lahko sprejeti in trpeti. Kdor pri tem nima več upanja, ta je obupal! Kdor pa, nasprotno, še upa, si je vedno nekaj korakov naprej. Upanje je „neizčrpan vir energije“, kot je rekel papež Janez Paul drugi.

Mi, kristjanke in kristjani najdemo močne spodbude za upanje v Svetem Pismu. „Ne zavržite vašega zaupanja“ (Hebr 10,35); trdno se držite vašege upanja (Hebr3,6); „razmislite, za katero upanje ste poklicani“ (Eph1,18); vsak čas si dajte odgovor na vaše vprašanje za upanje, ki je v vas (1 Petr 3,15).

Odločitev za upanje ni nikakšna lahkomiselnost, tudi ni naivnost. Kot kristjanke in kristjani živimo od prepričanje, da ima naše življenje smise. To upanje in zaupanje nam trenutno olajša naša vsakdanja bremena.

Eden pomembnih zapisov, pred kratkim umrlega papeža em. Benedikta xvi. je enciklika „Spe slavi“. V njej opisuje krščansko upanje: „mi rabimo manjša in večja upanja, ki nan dan za dnem kažejo pot, ki brez velikega upanja vse ostalo prekorači, ne zadostujejo. To veliko upanje je lahko samo Bog, ki vse obsega in nam vse da in podari, česar sami ne zmoremo. Ravno to – biti obdarovan, spada k upanju. Bog je temelj upanja-ne katerikoli, temveč tisti Bog, ki ima človeško naličje in nas je ljubil do konca: Vsakega posameznika in človeštvo kot celota.“ (Spe slavi,31)

Upanje ni enostaven, naiven optimizem, kdor upa, obdrži jasen pogled na resnost stanja. Ne prepusti se nepogumu, nasprotno, ta dojema stanje in ga poizkuša z vsemi močmi oblikovati. „Upanje izpolni vrzel, ki jo povzroča negotovost“ (M.Seewald). Upanje nas ne vrže nazaj v preteklost in staromodnost, tudi nas med preteklost in stromodnost ne vklešči, ampak nam daje pogum, da gledamo preko horizonta in gremo v bodočnost.

Dobro je, da smo se kot cerkev v Nemčiji in hamburški nadškofiji lotili resnih in nujnopotrebnih tem. Deloma smo nekatere že poslali na pot, mnogo pa jih leži še pred nami. Tematika zlorabljenja, sinodalna pot in končno svetovna sinoda nas izzivajo k dejanju. Pot v bodočnost bo ostala vedno neznana, zato še posebno rabimo upanje.

Drage sestre, dragi bratje,

Za konec leta se je večtisoč mladih zbralo na evropskem Taize srečanju v mestu Rostok, ki spada v našo Hamburško nadškofijo. Ganljivo je bilo v njihovi sredini sodoživljati upanje. Vesel sem bil tudi udeležencev iz naše nadškofije, ki sem jih srečaval. Naše skupnosti na področju nadškofije so bile čudoviti gostitelji. Za to se jih prisrčno zahvaljujem!

Srečanje v Rostoku je vzpostavilo dvojno kažipot upanja, ki so ga mladi vzeli s seboj v Novo leto: notranje življenje in solidarnost.

Kot kristjanke in kristjani rabimo temeljito notranje življenje. Kdor je v tem zakoreninjen, lahko upa. Simbol upanja ni zamanj sidro, katero seže globoko na morsko dno, kjer se zasidra, kot se človek zasidra v Bogu. O notranjem življenju, ob srečanju mladih v Rostoku, smo od vseh stvari predvsem pri njihovi molitvi nekaj čutili: prelepi klici Taizejskih pesmi so se meditativno ponavljali in segali v globino. V tišino, kot je na njivskem polju, so se posamezne besede iz svetega pisma zasidrle

v nas. Posebna znamenja, kot npr. prižgati sveče ali molitev pred križem so bila zelo impresivna. Nekaj podobnega doživljam že skoro eno leto, če se za tiho češčenje Najsvetejšega vsako prvo sredo v mesecu za dve uri srečamo v katedrali. Na zunaj gledano se ne dogaja dosti, zato pa v notranjosti tem več.

Da upanje lahko raste in postaja za nas trdno temelje, je potrebno notranje duhovno življenje. V njem najdemo moč, smernice in pogum, da se lahko lotimo potrebnih zunanjih korakov. V naši nadškofiji se moramo spopadati z mnogimi zunanjimi spremembami. Pri tem mislim predvsem na lastninsko reformo, ki vse fare dobesedno zadene v mozek. Razumljivo in človeško je, da je ločitev od priljubljenih navad in krajev, ki so nam zaupani, boleča. Mnogi nas sprašujemo, kako se bo cerkveno življenje v farah nadaljevalo. Misel na razdor in razgradnjo cerkve nas žalosti in včasih celo paralizira.

Drage sestre in bratje,

iz vidika teh izzivov, vas vabim, da si postavite vprašanje, kako naj bi notranje življenje raslo. Da oboroženi in okrepcani korakamo naprej in spoznavamo nove horizonte, je potrebno ukoreninjenje in upanje, ki raste iz notranjosti življenja. Naša nadškofija nudi v tem primeru številne možnosti: od eksercij in svetopisemskih obdelav in vrsto predavanj. Nekatere fare prirejajo pogovorne krožke in svetopisemske skupine, ki služijo ukoreninjenju v božjo besedo. Če v vaši bližini ne obstaja možnost teh ponudb, bodite pogumni in naredite prvi korak. Nudite npr. čas molitve v vaši farni cerkvi, ustanovite bralni krožek za teološko in duhovno literaturo ali se udeležite in obiščite že obtoječe ponudbe v drugih skupnostih. Če bi v naših skupnostih in našem osebem življenju te velike preobrate spremljali z molitvijo, bi bilo to velik znek upaja. V naših ekipah naj bodo prostovoljnega značaja, redne ali mešane službe lahko močno pospešimo razcvet našega upanja, če si za to vzamemo čas in dobesedno izrazimo upanje.

Pri Taizejskem rečanju v Rostoku smo to posebno občutili: Upanje, ki v skupini in molitvi najde svoj izraz. Pogumite se in vodite skupne pogovor o vašem upanju!

Naše molitve in naše notranje življenje nas pri tem ne sme peljati v beg pred izzivi tega sveta. To je bil povod, da so mladi v Rostoku pri obdelovanju tem in v pogovornih skupinah vedno znova iskali pot, kako bi se zavzeli za pravico in več solidarnosti med seboj. Bilo je v spodbudo, s kakšnim angažmajem in premislekom so vodili diskusije. Vsak od nas lahko prispeva majhen članek za krepitev skupnega MI. Namesto konkurence je važna kooperacija. Samo iz moči krščanskega upanja lahko živimo v popolnosti in tako oblikujemo naše življenje.

Drage sestre in bratje,

Kako naj živimo pravico in solidarnost? Ta naloga ni usmerjena samo na glavne delavce karitasa, poklicani smo vsi in vsak posameznik od nas.

V Adventnem času so me dosegala številna pisma ljudi, ki so osamljeni ali živijo na robu eksistence. Prizadet sem bil ob branju, v kakšnem težkem in bremenljivem stanju se naše sestre in naši bratje nahajajo. Nujno je, da vsmerimo pogled na velike skrbi tega sveta - za to sem vsakemu posamezniku zelo hvaležen! Velik znak solidarnosti, je bila paketna akcija za Ukraino.

Ali vidimo tudi ljudi v naši bližini, ki se iz sramu ali nemočnosti ne odpro? Osamljenost starih je še vedno tabu tema in ima premalo pozornosti. Inflacija je mnogim, ki so tako in tako potrebni pomoči, povzročila še večje skrbi. Rad bi dal spodbudo, da bi se v naših farah in sosedstvu razvil pogled na živo solidarnost - in sicer onstr naših katoliških krogov.

Notranje življenje in solidarnost - te dve temeljni točki bodo našo cerkev spremenili in jo vodijo na pravo pot.

V velikih skupnih dvoranah v Rostoku, kjer so se srčali mladi, so viseli modeli sodobnih ladij, ki jih tradicionalno kot vitivna daritev najdete tudi v naših cerkvah. Cerkve že davno ni ponosna razkošna križarska ladja, nasprotno, cerkvena ladja ima mnogo lukenj in je močno nagnjena na stran. Apak še vedno, se v tej sliki malih ladij naznanja za me nekaj novega, nova oblika cerkve. Sličila naj bi bolj malim čolnom in barkam, ki jih zasledimo v vsakem obmorskem pristanišču.

Ker naša cerkev vedno bolj sliči barkam, vzbuja to samo na prvi pogled vtis da se spušča v prepad. Ti čolni stojijo vsekakor bliže malemu čolnu, v katerem je Jezus ob Genezeretskem jezeru sedel s svojimi učenci. Mali čolni vzbujajo manj pozornosti, zato pa se lažje čolnarijo in hitreje manevrirajo. Mali čolni pomenijo, da se vedno več ljudi čuti odgovorne in da odgovornost tudi prevzemajo. Zato posebno povdarjam pristrčno povabilo, da se zavedamo: Kako naj bi pravico živel in nosil? Kako lahko moje notranje življenje v meni, moji družini in v moji skupnosti podprem? Mali čolni pomenijo tudi večjo bližino v skupnosti, čeprav v malemu krogu.

Tukaj bi rad bi ogovoril skupine v naši nadškofiji: Drgi mladostniki, cerkev je tudi vaš čoln. Vera v Jezusa prinaša s seboj vedno skupnost. Nekateri od vas ste bili v Rostoku, drugi ste se prijavi zaobisk svetovnega dneva mladih v Lizaboni. srečanje s svojimi sovrstniki, katerim je vera pomembna, krepi lastno pot z Bogom in je važna izkušnja. Zato bi vam rad dal vspodbudo: Pod geslom „Kažite vaše upanje!“ V tem poletju vas povabim v odprto škovsko hišo, kjer bomo izmenjavali naše misli. Tu se bomo lahko v majhnih skupinah pogovarjali, kaj pomen vera za cerkev in za vas.

V pripravi za naše srečanje, bi rad izkusil, kaj vas napolnjuje z upanjem in kako vi vaše upanje živite. Vesel bi bil, če bi mi mnogi od vas sporočili svoje želje z e-mailom ali preko drugih socialnih medijskih kanalov, kot video, tekst ali na katerikoli drugi način.

Dragi mladi , prinesite s seboj vašo ustvarjalnost vaše zavzemanje za pravico, vaše iskanje Boga in notranjega življenja z vso silo. Poiščite si skupnega ali dva soborca/soborke in nekaj tvegajte. Gradite mostove med seboj. K upanju spada vedno skupnost. Človek ne more upati, če je popolnoma osamljen. V skupine ste mladi obraz raznolike cerkve tukaj v nadškofiji.

Drage sestre in bratje,

„kdor upa, je mlad“ je zapisala pesnica Rose Ausländer. To svežost, to mladostnost ne želim samo mladim, temveč nam vsem. Ostanite obvarovani in blagoslovljeni v dobrem upanju.

vaš

bischofshaus@erzbistum-hamburg.de

 @erzbistumhamburg

 fb.com/erzbistumhamburg

ERZBISTUM
HAMBURG

Erzbistum Hamburg
Am Mariendom 4
20099 Hamburg
www.erzbistum-hamburg.de